

NYILAS ATILLA

Pszichiátriai jegyzetek

(„AZ ÉKESSZÓLÁSRÓL” TÉTELEI)

I.

Már majdnem alváskor valami külső hangot
mintegy nagy nyugalom felhangjaként észlelsz,
mintha dönthetnél, és magadban bólintva
fejed vaksötétbe hajtanád, engeded,
hogy elborítsanak a bent áramló ingerek.

II.

Hallottam a klinikai halál utáni
érzetekről, sötét folyosóról,
és azontúl, ha becsuktam a szemem,
gyakran láttam, ébren és álomban is,
az iszonyatos, véget nem érő zuhanást.

III.

Az ablakpárkányra ültem kifelé lógó lábbal
a nyolcadikon. S miután megállapítottam,
hogy ki merek ugrani, lázas tevékenységbe kezdtem,
többek közt rendet raktam, meg egy novellát fejztem
volna előbb be, ott aludtam el az egyik kupacon.

IV.

Legkésőbb addigra már kényszeres voltam,
azon viccelődtek ritka látogatóim,
hogy ha elmozdítanak egy könyvet a helyéről,
észreveszem-e, hogy már nem ott van,
én meg fejből fölmondtam a sorrendjüket.

V.

Az újsághordás mint a szanatórium.

Az utca néptelen, alig jár autó,
kávéillat, rigócsend, jó levegő,
üdítő séta szeretett környéken,
és a munka kézzelfogható,

VI.

szemmel láthatóan, súlyra érezhetően,
aztán egyszer csak teljesen elfogy.

Végeztem, mikor mások kezdeni mennek.

És még az ügy is jó, mind szabadabb a sajtó,
amiként én. Kegyelemidő.

VII.

A kórház mint egy kihalt látomás.

Tágas folyosón botorkálok arra,
amerre a személyzetet sejtem.

Nincs bajom, de nyomomban friss cseppek –
mosdókagylóba öntöm csizmámból a vért.